

4^ο ΓΕΛ Τρικάλων « Αλ. Παπαδιαμάντης»

Υπεύθυνη Καθηγήτρια: Αποστόλου Μαριάννα

Ερευνητική Εργασία Α΄ Λυκείου

Μνημεία Παγκόσμιας Κληρονομιάς της Ασίας

Ταϊλάνδη, Ινδία, Κίνα, Ιαπωνία

Η Ομάδα μας

- ✚ ΘΑΝΑΣΑ ΕΥΘΥΜΙΑ
- ✚ ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗ ΟΛΓΑ-ΜΑΡΙΑ
- ✚ ΛΑΣΔΑ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ-ΣΤΕΦΑΝΙΑ
- ✚ ΛΑΤΣΑΙ ΘΕΟΛΟΓΟΣ

ΚΑΝΟΝΕΣ ΟΜΑΔΑΣ

Όλα τα μέλη οφείλουν :

- I. Να συμμετέχουν ισάξια και ενεργά.
- II. Να προσαρμόζονται στα νέα δεδομένα.
- III. Να παρευρίσκονται σε όλες τις συνελεύσεις.
- IV. Να εργάζονται για βέλτιστη απόδοση της ομάδας.

V. Να υπακούουν στις οδηγίες του συντονιστή καθηγητή.

ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΑ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ

- ✓ Επιλογή χωρών της Ασίας (Ταϊλάνδη, Ινδία, Κίνα, Ιαπωνία)
- ✓ Ποια μνημεία των προαναφερθέντων χωρών ανήκουν στην UNESCO;
- ✓ Ποια είναι τα πιο γνωστά μνημεία πολιτιστικής κληρονομιάς των επιλεγμένων χωρών;

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Παρατίθεται κατάλογος με τα 1.073 Μνημεία Παγκόσμιας Κληρονομιάς της UNESCO, με βάση τα στοιχεία του 2017. Από αυτά, τα 832 είναι πολιτιστικά μνημεία, 206 φυσικά, 35 σε μικτές κατηγορίες, 37 τα οποία βρίσκονται σε πάνω από μια χώρες, 54 σε κίνδυνο, και συνολικά κατανεμημένα σε 167 κράτη μέλη της UNESCO. Ως τον Ιούνιο του 2014, η Σύμβαση για την Παγκόσμια Κληρονομιά είχε επικυρωθεί από 191 κράτη μέλη, συμπεριλαμβανομένων 187 κρατών μελών του ΟΗΕ και των Νήσων Κουκ, του Βατικανού, του Νίουε και των Παλαιστινιακών Εδαφών.

ΤΑΙΛΑΝΔΗ

Η Ταϊλάνδη εντάχθηκε στην Unesco την Πέμπτη 17 Σεπτεμβρίου 1987. Τα πολιτιστικά μνημεία, τα οποία ανήκουν είναι τα εξής:

Αρχαιολογικός χώρος Ban Chiang (1992):

Ο αρχαιολογικός χώρος του Ban Chiang είναι ένα μεγάλο προϊστορικό πήλινο οχυρό που βρίσκεται σε μια γεωργική περιοχή στην υπο-περιοχή Ban Chiang, στην περιοχή Nong Han της επαρχίας Udon Thani στη βορειοανατολική Ταϊλάνδη, στην λεκάνη απορροής του ποταμού Μεκόνγκ. Πρόκειται για ένα οβάλ σχηματισμένο ανάχωμα που σχηματίζεται από ανθρώπινη κατοίκηση 500 μέτρα x 1.350 μέτρα και ύψος 8

μέτρα. Ο χώρος ανακαλύφθηκε για πρώτη φορά το 1966. Από τότε έχει ανασκαφεί εκτενώς και τα ερείπια του έχουν μελετηθεί από ταλαντούχους, διεθνείς επιστήμονες.

Από το 1966 η χρονολόγηση του χώρου έχει προσαρμοστεί και εξευγενιστεί με την πάροδο του χρόνου, σύμφωνα με τις προόδους στην κατανόηση και τις τεχνικές ραδιομετρικής χρονολόγησης. Αυτή η έρευνα αποκάλυψε ότι ο χώρος χρονολογείται από το 1.495 π.Χ. και περιέχει πρώιμες ενδείξεις για εγκατεστημένη αγροτική κατοχή στη Νοτιοανατολική Ασία, καθώς και στοιχεία για την ύπαρξη υγρής γεωργίας ρυζιού, συνδεδεμένο τεχνολογικό σύμπλεγμα εξημερωμένων αγροτικών ζώων, κεραμική κατασκευή και τεχνολογία κατασκευής χαλκού. Η συνολική έκταση της ιδιοκτησίας ανέρχεται σε 67,36 εκτάρια, από τα οποία έχει ανασκαφεί περίπου το 0,09% (από το 2012).

Ο αρχαιολογικός χώρος Ban Chiang είναι μια προϊστορική κατοικημένη περιοχή και τόπος ταφής. Θεωρείται από τους μελετητές ότι είναι ο σημαντικότερος προϊστορικός οικισμός που έχει ανακαλυφθεί μέχρι στιγμής στη Νοτιοανατολική Ασία, σηματοδοτώντας την αρχή και δείχνοντας την ανάπτυξη της κουλτούρας υγρού ρυζιού που είναι χαρακτηριστική της περιοχής.

Η τοποθεσία χρονολογείται με επιστημονικά χρονομετρικά μέσα (C-14 και θερμοφωταύγεια) τα οποία έχουν διαπιστώσει ότι η περιοχή ήταν συνεχώς κατεχόμενη από το 1495 π.Χ. έως το γ. 900 π.Χ., καθιστώντας την την πρώτη επιστημονικά χρονολογημένη προϊστορική καλλιέργεια και τοποθεσία κατοίκησης στη Νοτιοανατολική Ασία γνωστή κατά τη στιγμή της επιγραφής στον κατάλογο της Παγκόσμιας Κληρονομιάς. Ο αρχαιολογικός χώρος του Ban Chiang είναι επίσης ο πλουσιότερος στη Νοτιοανατολική Ασία όσον αφορά τον αριθμό και την ποικιλία των αντικειμένων που ανακτώνται από τον χώρο. Ως εκ τούτου, η ιδιοκτησία έχει μελετηθεί εκτενώς από τους μελετητές ως αρχαιολογικό "τύπος" για τις αρχές των εγκαταλελειμμένων αγροτικών κοινοτήτων και των συναφών τεχνολογιών τους στην περιοχή.

Ιστορική πόλη της Ayutthaya (1991)

Η ιστορική πόλη Ayutthaya, που ιδρύθηκε το 1350, ήταν η δεύτερη πρωτεύουσα του βασιλείου των Σιαμέων. Ανθίγησε από τον 14ο έως τον 18ο αιώνα, οπότε και έγινε μια από τις μεγαλύτερες και πιο κοσμοπολίτικες αστικές περιοχές του κόσμου και ένα κέντρο παγκόσμιας διπλωματίας και εμπορίου. Το Ayutthaya βρίσκεται σε στρατηγική θέση σε ένα νησί που περιβάλλεται από τρία ποτάμια που συνδέουν την πόλη με τη θάλασσα.

Ο τόπος αυτός επιλέχθηκε επειδή βρισκόταν πάνω από την παλιρροϊκή κοιλάδα του Κόλπου του Σιάμ όπως υπήρχε εκείνη την εποχή, εμποδίζοντας έτσι την επίθεση της πόλης από τα θαλάσσια πολεμικά πλοία άλλων εθνών. Η τοποθεσία βοήθησε επίσης στην προστασία της πόλης από τις εποχιακές πλημμύρες. Η πόλη

επιτέθηκε και καταστράφηκε από το στρατό της Βιρμανίας το 1767 που έκανε την πόλη στο έδαφος και ανάγκασε τους κατοίκους να εγκαταλείψουν την πόλη. Η πόλη δεν ξαναχτίστηκε στην ίδια τοποθεσία και παραμένει σήμερα γνωστή ως ένας εκτεταμένος αρχαιολογικός χώρος. Επί του παρόντος, βρίσκεται στην περιοχή Phra Nakhon Si Ayutthaya, Phra Nakhon Si Ayutthaya Province. Η συνολική έκταση της ιδιοκτησίας της Παγκόσμιας Κληρονομιάς είναι 289 εκτάρια.

Μία σημαντική πόλη παγκόσμιας διπλωματίας και εμπορίου, η Ayutthaya είναι τώρα ένα αρχαιολογικό ερείπιο, το οποίο χαρακτηρίζεται από τα ερείπια ψηλών *πύργων* (*relicquary towers*) και βουδιστικά μοναστήρια με μνημειακές αναλογίες που δίνουν μια ιδέα για το παρελθόν μέγεθος της πόλης και το μεγαλείο της αρχιτεκτονικής της. Η Ayutthaya, γνωστή από σύγχρονες πηγές και χάρτες, σχεδιάστηκε σύμφωνα με ένα συστηματικό και άκαμπτο πολεοδομικό πλέγμα, που αποτελείται από δρόμους, κανάλια και τάφρους γύρω από όλες τις κύριες δομές. Το σύστημα εκμεταλλεύτηκε τη θέση της πόλης στα τρία ποτάμια και είχε ένα υδραυλικό σύστημα διαχείρισης νερού το οποίο ήταν τεχνολογικά εξαιρετικά προηγμένο και μοναδικό στον κόσμο.

Η πόλη βρίσκεται σε ιδανική τοποθεσία στην κορυφή του Κόλπου του Σιάμ, που απέχει πολύ από την Ινδία και την Κίνα και είναι αρκετά ανάντη για να προστατεύεται από τις αραβικές και ευρωπαϊκές δυνάμεις, οι οποίες επέκτειναν την επιρροή τους στην περιοχή ακόμα και όταν η ίδια η Ayutthaya εδραιώνει και επεκτείνει το δικό της δύναμη για να γεμίσει το κενό που απομένει από την πτώση του Angkor. Ως αποτέλεσμα, η Ayutthaya έγινε κέντρο οικονομικών και εμπορικών συναλλαγών σε περιφερειακό και παγκόσμιο επίπεδο και ένα σημαντικό σημείο σύνδεσης μεταξύ Ανατολής και Δύσης.

Το Βασιλικό Δικαστήριο της Αγιουτάγια αντάλλαξε πρεσβευτές σε όλο τον κόσμο, μεταξύ άλλων με το γαλλικό δικαστήριο των Βερσαλλιών και το δικαστήριο Mughal στο Δελχί, καθώς και με τα αυτοκρατορικά δικαστήρια της Ιαπωνίας και της Κίνας. Οι αλλοδαποί υπηρέτησαν στην υπηρεσία της κυβέρνησης και επίσης ζούσαν στην πόλη ως ιδιώτες. Κατάντη από το Βασιλικό Παλάτι της Αγιουτάγια υπήρχαν θύλακες ξένων εμπορών και ιεραποστόλων, κάθε κτίριο με το δικό του αρχιτεκτονικό ύφος. Ξένες επιρροές ήταν πολλές στην πόλη και μπορούν ακόμα να παρατηρηθούν στην επιζήμια τέχνη και στα αρχιτεκτονικά ερείπια.

Ιστορική πόλη Sukhothai και σχετικές ιστορικές πόλεις (1991)

είναι γνωστό ως το στυλ "Sukhothai".

Το Sukhothai ήταν η πρωτεύουσα του πρώτου Βασιλείου του Siam τον 13ο και 14ο αιώνα. Έχει μια σειρά από ωραία μνημεία, που απεικονίζουν τις αρχές της αρχιτεκτονικής της Ταϊλάνδης. Ο μεγάλος πολιτισμός που εξελίχθηκε στο Βασίλειο του Sukhothai απορρόφησε πολλές επιρροές και αρχαίες τοπικές παραδόσεις. Η ταχεία αφομοίωση όλων αυτών των στοιχείων σφυρηλατούσε αυτό που

Βρίσκεται στην κάτω βόρεια περιοχή της σημερινής Ταϊλάνδης, η ιστορική πόλη Sukhothai και οι συνδεδεμένες ιστορικές πόλεις είναι μια σειριακή ιδιοκτησία που αποτελείται από τρεις φυσικά στενά συνδεδεμένες αρχαίες πόλεις. Η συνολική έκταση ιδιοκτησίας είναι 11.852 εκτάρια, που περιλαμβάνει Sukhothai 7.000 εκτάρια, Si Satchanalai 4.514 εκτάρια, και Kamphaeng Phet 338 εκτάρια. Το Sukhothai ήταν η πολιτική και διοικητική πρωτεύουσα του πρώτου Βασιλείου του Siam τον 13ο και 15ο αιώνα. Ο Σιτ Σατχαναλάι ήταν το πνευματικό κέντρο του βασιλείου και ο τόπος πολλών ναών και βουδιστικών μοναστηριών. Το Si Satchanalai αποτέλεσε επίσης το

κέντρο της πολύ σημαντικής βιομηχανίας εξαγωγών κεραμικών. Η τρίτη πόλη, Kamphaeng Phet, βρισκόταν στα νότια σύνορα του βασιλείου και είχε σημαντικές στρατιωτικές λειτουργίες για την προστασία του βασιλείου από ξένους εισβολείς καθώς και για την παροχή ασφάλειας για το εκτεταμένο δίκτυο εμπορικών συναλλαγών του βασιλείου. Και οι τρεις πόλεις μοιράστηκαν μια κοινή υποδομή για τον έλεγχο των υδάτινων πόρων και συνδέθηκαν με μια μεγάλη εθνική οδό γνωστή ως Thanon Phra Ruang μετά από το βασιλιά που το έκτισε.

Τα φυσικά μνημεία που ανήκουν στην Unesco είναι:

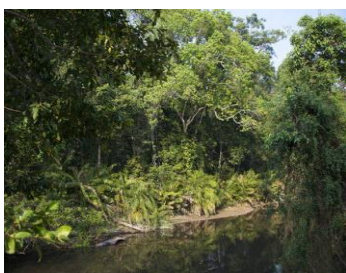
Συγκρότημα Δάσους Phayayen-Khao Yai (2005)

Το Δασικό Συγκρότημα Dong Phrayayen-Khao Yai εκτείνεται 230 χλμ. Μεταξύ του εθνικού πάρκου Τα Phraya στα ανατολικά των Καμπότζικων συνόρων και του Εθνικού Δρυμού Khao Yai στα δυτικά. Στην περιοχή φιλοξενούνται περισσότερα από

800 είδη πανίδας, μεταξύ των οποίων 112 είδη θηλαστικών (μεταξύ των οποίων και δύο είδη gibbon), 392 είδη πουλιών και 200 είδη ερπετών και αμφιβίων. Είναι διεθνώς σημαντικό για τη διατήρηση των παγκοσμίως απειλούμενων και απειλούμενων ειδών θηλαστικών, πουλιών και ερπετών, μεταξύ των οποίων 19 ευάλωτα, τέσσερα που απειλούνται με εξαφάνιση και ένα που είναι εξαιρετικά

απειλούμενα. Η περιοχή περιέχει σημαντικά και σημαντικά τροπικά δασικά οικοσυστήματα, τα οποία μπορούν να αποτελέσουν έναν βιώσιμο βιότοπο για τη μακροπρόθεσμη επιβίωση αυτών των ειδών.

Καταφύγια άγριας φύσης Thungyai-Huai Kha Khaeng (1991)

Εκτείνοντας πάνω από 600.000 εκτάρια κατά μήκος των συνόρων της Μιανμάρ, τα ιερά, τα οποία είναι σχετικά άθικτα, περιέχουν παραδείγματα σχεδόν όλων των δασικών τύπων της ηπειρωτικής Νοτιοανατολικής Ασίας. Έχουν ένα πολύ διαφορετικό φάσμα ζώων, συμπεριλαμβανομένου του 77% των μεγάλων θηλαστικών (κυρίως των ελεφάντων και των τίγρεων), το 50% των μεγάλων πτηνών και το 33%

των σπονδυλωτών γης που βρίσκονται στην περιοχή αυτή. Το Thung Yai-Huai Kha Khaeng καταφύγιο άγριας πανίδας και χλωρίδας βρίσκεται στην περιοχή Uthai Thani, Tak και Kanchanaburi στα δυτικά της Ταϊλάνδης, δίπλα στα σύνορα με τη Μιανμάρ. Η ιδιοκτησία συνδυάζει δύο γειτονικά ιερά, Thung Yai Naresuan και Huai Kha Khang, ξεχωριστά

καθιερωμένα ως ιερά το 1972 και το 1974, αντίστοιχα. Το καταφύγιο άγριας φύσης Thung Yai-Huai Kha Khaeng δύο σημαντικά ποτάμια συστήματα, τον Άνω Khwae Yai και τον Huai Khakhaeng. Το ακίνητο, που περιλαμβάνει 622.200 εκτάρια, είναι η μεγαλύτερη περιοχή διατήρησης της ηπειρωτικής Νοτιοανατολικής Ασίας και είναι μία από τις λιγότερο προσβάσιμες και λιγότερο ανήσυχες δασικές περιοχές της Ταϊλάνδης.

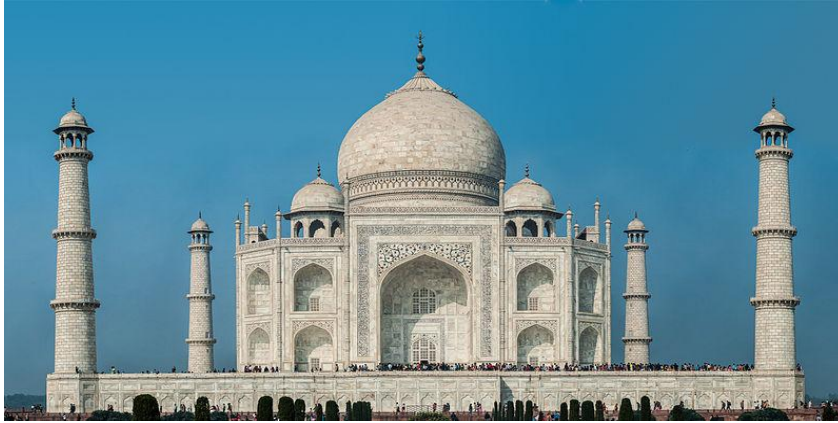
ΙΝΔΙΑ

- Σπήλαια Αγιάντα (Ajanta Caves) - (1983)
- Σπήλαια Ελλόρα (Ellora Caves) - (1983)
- Τατζ Μαχάλ (Taj Mahal) - (1983)
- Τα Μνημεία της Πόλης Μαχαμπαλιπούραμ (Group of Monuments at Mahabalipuram) - (1984)
- Ο Ναός του Ήλιου στο Κορανάκ (Sun Temple, Konarak) - (1984)
- Εθνικό Πάρκο Καζιράγκα (Kaziranga National Park) - (1985)
- Εθνικό Πάρκο Κεολάντεο (Keoladeo National Park) - (1985)
- Καταφύγιο Άγριων Ζώων Μανάς (Manas Wildlife Sanctuary) - (1985)
- Οι Εκκλησίες και τα Ησυχαστήρια της Γκόα (Churches and Convents of Goa) - (1986)
- Η Πόλη Φατεχπούρ Σικρί (Fatehpur Sikri) - (1986)
- Τα Μνημεία του Χωριού Χάμπι (Group of Monuments at Hampi) - (1986)
- Τα Μνημεία του Κχατζουράχο (Khajuraho Group of Monuments) - (1986)
- Τα Σπήλαια Ελεφάντα (Elephanta Caves) - (1987)

- Οι Μεγάλοι Ναοί του Chola (Great Living Chola Temples) - (1987, 2004)
- Τα Μνημεία της Πόλης Ρατταντακάλ (Group of Monuments at Pattadakal) - (1987)
- Εθνικό Πάρκο Σουνταρμπάνς (Sundarbans National Park) - (1987)
- Εθνικό Πάρκο Νάντ Ντεβί και Εθνικό Πάρκο της Κοιλάδας των Λουλουδιών (Nanda Devi and Valley of Flowers National Parks) - (1988, 2005)
- Βουδιστικά Μνημεία στο Σαντσί (Buddhist Monuments at Sanchi) - (1989)
- Το Μαυσωλείο Χουμαγιούν στο Δελχί (Humayun's Tomb, Delhi) - (1993)
- Ο Μιναρές Κουτμπ και τα Μνημεία του, στο Δελχί (Qutb Minar and its Monuments, Delhi) - (1993)
- Οι Ορεινοί Σιδηρόδρομοι της Ινδίας (Mountain Railways of India) - (1999, 2005, 2008)
- Το Σύμπλεγμα Ναών Μαχαμπόντχι στην Μποντ Γκαγια (Mahabodhi Temple Complex at Bodh Gaya) - (2002)
- Τα Πέτρινα Καταφύγια του Μπχιμπέτκα (Rock Shelters of Bhimbetka) - (2003)
- Αρχαιολογικό Πάρκο Τσαμπανέρ-Παβαγκαντ (Champaner-Pavagadh Archaeological Park) - (2004)
- Ο Σιδηροδρομικός Σταθμός Τσατραπατί Σιβατζί (Chhatrapati Shivaji Terminus, formerly Victoria Terminus) - (2004)
- Το Κόκκινο Οχυρό - (2007)
- Τα Λοφώδη Φρούρια του Ρατζαστάν (Hill Forts of Rajasthan) - (2013)
- Ρανί Κι Βαβ (το κλιμακωτό πηγάδι της βασίλισσας) (Rani-ki-Vav (the Queen's Stepwell)) - (2014)
- Το Μεγάλο Εθνικό Πάρκο των Ιμαλαΐων - (2014)
- Αρχαιολογικός χώρος Ναλάντα Μαχαβιχάρα (πανεπιστήμιο Ναλάντα) στη Ναλάντα, Μπιχάρ (Archaeological Site of Nalanda Mahavihara (Nalanda University) at Nalanda, Bihar) - (2016)
- Το αρχιτεκτονικό έργο του Λε Κορμπυζιέ, μια μοναδική συνεισφορά στο μοντέρνο κίνημα (The Architectural Work of Le Corbusier, an Outstanding Contribution to the Modern Movement) - (2016)
- Εθνικό Πάρκο Khangchendzonga (Khangchendzonga National Park) - (2016)
- Ιστορική πόλη του Αχμενταμπάντ (Historic City of Ahmadabad) - (2017)

Τατζ Μαχάλ (Taj Mahal) - (1983)

Το **Τατζ Μαχάλ** (*Taj Mahal*) είναι κτιριακό συγκρότημα που βρίσκεται στην Ινδία, κτισμένο στη νότια όχθη του ποταμού Γιαμούνα κοντά στη πόλη Άγκρα. Το συγκρότημα αναπτύσσεται γύρω από το μαυσωλείο που ανήγειρε ο Σαχ Γιαχάν Μογγόλος αυτοκράτορας (Σάχης) προκειμένου να τιμήσει τη πολυαγαπημένη του σύζυγο *Μουμτάζ Μαχάλ* που πέθανε το 1631 κατά τη διάρκεια τοκετού.

Για την ανέγερσή του, που έγινε σε σχέδια ομάδας αρχιτεκτόνων από την Ινδία, το σημερινό Πακιστάν και άλλα μέρη της Ασίας, απασχολήθηκαν

20.000 εργάτες που ξεκίνησαν το 1632 δουλεύοντας καθημερινά, για να το ολοκληρώσουν το 1649. Πλην όμως για να ολοκληρωθούν όλα τα κτίσματα του συγκροτήματος χρειάστηκαν 22 χρόνια. Η έκταση που καταλαμβάνει το κυρίως μασωλείο και όλο το συγκρότημα είναι ένα ορθογώνιο με διαστάσεις 580×350 μέτρα, με τετράγωνο κήπο στο κέντρο που πλαισιώνεται από δύο άλλα μικρότερα επιμήκη κτίρια προσανατολισμένα κατά διεύθυνση Βορρά - Νότου. Επί της νότιας πλευράς του όλου συγκροτήματος βρίσκεται η κύρια πύλη του συγκροτήματος που είναι από ψαμμίτη.

Η βόρεια πλευρά του συγκροτήματος περιλαμβάνει το Μασωλείο και καταλήγει στην όχθη του ποταμού Γιαμούνα. Δεξιά του Μασωλείου έχει ανεγερθεί τζαμί και αριστερά κτίριο ομοιόμορφο με το τζαμί, λεγόμενο *τζαβάμπ*, που διατηρεί την αισθητική αρχιτεκτονική ισορροπία. Το όλο συγκρότημα περικλείεται από ψηλό τειχικό περίβολο που φέρει ανά διαστήματα οκταγωνικούς πυργίσκους. Έξω δε από τον περίβολο αυτό και προς νότο βρίσκονται τα βοηθητικά κτίσματα της φρουράς καθώς και σταύλοι. Χρωματικά το Μασωλείο είναι κτισμένο από λευκό μάρμαρο που έρχεται σε αντίθεση με τα δύο παραπλήσια κτίρια, το τέμενος και το τζαβάμπ, που είναι κτισμένα από κόκκινο ψαμμίτη.

Το κυρίως κτίσμα του Μασωλείου βρίσκεται σε μαρμάρινο βάθρο ύψους 7 μέτρων ενώ σε κάθε πλευρά φέρει λοξές γωνιώδεις κατασκευές στις οποίες υπερέχει ανά μια τεράστια τοξοειδής πύλη ύψους 33 μέτρων. Εσωτερικά ο κυρίως χώρος του αποτελεί οκταγωνικό θάλαμο με ανάγλυφες διακοσμήσεις, στο κέντρο του οποίου βρίσκονται τα δύο κενοτάφια του Σάχη και της αγαπημένης του Μαχάλ που περιβάλλονται από διάτρητο μαρμάρινο κιγκλίδωμα.

Αμέσως μετά αυτών και στο επίπεδο του κήπου βρίσκονται οι πραγματικοί τάφοι τους. Το Τατζ Μαχάλ επιστέφεται από ένα διπλό θόλο (τρούλο) βολβοειδούς μορφής από ίδιο λευκό υλικό. Το Τατζ Μαχάλ σήμερα θεωρείται ένα από τα σημαντικότερα αρχιτεκτονικά δημιουργήματα παγκοσμίως, δείγμα της ινδομογγολικής αρχιτεκτονικής, που περιλαμβάνεται στα Μνημεία της Παγκόσμιας Κληρονομιάς.

Ο Μιναρές Κουτμπ και τα Μνημεία του, στο Δελχί

Ο Μιναρές Κουτμπ γνωστός και ως Μινάρ Κουτμπ (Ουρντού: رانمی بطق) είναι ένας μιναρές ύψους 72,5 μέτρων ο οποίος βρίσκεται στο Δελχί στην Ινδία. Ο μιναρές στην βάση έχει διάμετρο 14,32 μέτρα και στην κορυφή 2,75 μέτρα και μαζί με τα μνημεία που τον περιτριγυρίζουν βρίσκεται στον κατάλογο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO. Ο μιναρές ανοικοδομήθηκε το 1311 και έχει χαρακτηριστεί ως *αριστούργημα* Ινδοϊσλαμικής αρχιτεκτονικής. Η κατασκευή του Μιναρέ ανατέθηκε από τον Σουλτάνο Κουτμπ αλ-Ντίν Αϊμπάκ (ο οποίος βασίλευσε μεταξύ 1206 - 1211) το 1199. Ο μιναρές βρίσκεται δυτικά του ομώνυμου ισλαμικού τεμένους και χτίστηκε σύμβολο θριαμβευτικής στήλης νίκης του ισλάμ στο κόσμο.

Ο πρώτος μουσουλμάνος Σουλτάνος Κουτμπ αλ-Ντίν Αϊμπάκ εγκαταστάθηκε στο Δελχί μετά την νίκη των στρατευμάτων του Μουχαμάντ από το Γκούρ (Σχαχάμπ-ουντ-Ντιν Μουχαμάντ Γχορί - Σουλτάνο της Αυτοκρατορίας Γκχορίντ μεταξύ 1202–1206). Ο μιναρές αποτελεί θριαμβευτική στήλη γιατί στην πράξη ο μιναρές λόγω ύψους δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί από τον μουεζίνη για το κάλεσμα των πιστών στην προσευχή. Ο Κουτμπ μιναρές στέκεται όρθιος στο Δελχί εδώ και

800 χρόνια και το ύψος των 72,5 μέτρων τον καθιστούσε στο παρελθόν ως τον υψηλότερο μιναρέ του κόσμου. Σήμερα είναι ο υψηλότερος λιθόχτιστος μιναρές της Ινδίας. Η κατασκευή του μιναρέ ολοκληρώθηκε από το διάδοχο Σουλτάνο Ιλτουμίς ίπλα στο μιναρέ βρίσκεται και το ισλαμικό τέμενος Κουβάτ αλ-

Ισλάμ το οποίο μεταφράζεται ως “η δύναμη του ισλάμ” το οποίο άρχισε να αναγείρεται την δεκαετία 1190.

Είναι το πρώτο ισλαμικό τέμενος στο Δελχί μετά την κατάκτηση των μουσουλμάνων κατακτητών. Στην θέση του τεμένους στο παρελθόν υπήρχαν ερείπια ινδουιστικού ναού. Οι κίονες του τεμένους αποτελούν αγάλματα τα οποία

προέρχονται από αρχαίους ινδουιστικούς ναούς. Συγκεκριμένα καταστράφηκαν 27 αρχαίοι ινδουιστικοί και Τζαϊνιστικοί κάτι το οποίο αναφέρει ο Σουλτάνος Κουτμπ αλ-Ντίν Αϊμπάκ σε επιγραφή στην κύρια είσοδο του τεμένους. Το τέμενος Κουβάτ αλ-Ισλάμ (“η δύναμη του ισλάμ”) το 1210-1229 τριπλασιάστηκε σε μέγεθος και ο μιναρές Κουτμπ

βρισκόταν μέσα στην περίβολο.

Την εποχή της βασιλείας του Άλα αλ-Ντιν Χαλτζί (1296-1316), ένα αιώνα αργότερα το τέμενος τριπλασιάστηκε για άλλη μια φορά. Το νέο γιγάντιο τέμενος είχε διαστάσεις 228x135 μέτρα και έτσι ξεκίνησε η κατασκευή νέου μιναρέ (Άλα αλ-Ντιν Χαλτζί μιναρέ) ο οποίος είχε βάση διπλή από αυτή του μιναρέ Κουμπ και προοριζόταν να έχει διπλάσιο ύψος (των 145 μέτρων). Το έργο δεν ολοκληρώθηκε και σήμερα βορείως του μιναρέ σώζονται μόνο τα ερείπια της βάσης. Η πύλη *Αλάι Νταρβάζα* ανοικοδομήθηκε το 1305 κατά την βασιλεία του Σουλτάνου Άλα αλ-Ντιν Χαλτζί κατά το σχέδιο επέκτασης του Τεμένους. Ο Σουλτάνος δεν κατάφερε να ολοκληρώσει όλα τα σχέδια επέκτασης πέρα από την πύλη αυτή και τον μεντρεσέ (ισλαμικό ιεροσπουδαστήριο) ανατολικά του τεμένους.

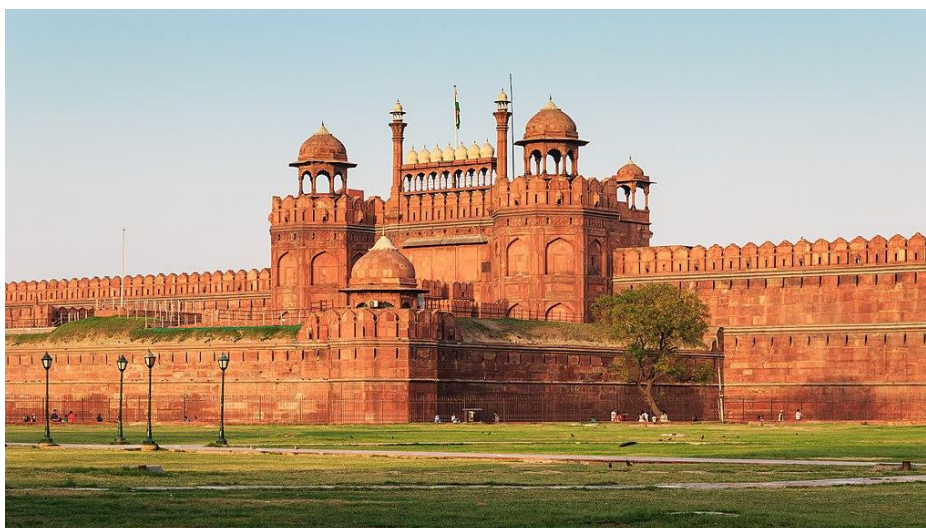
Το Κόκκινο Οχυρό (2007)

Το **Κόκκινο Οχυρό** ήταν η κατοικία του Μουγκάλ αυτοκράτορα για περίπου 200 χρόνια, μέχρι το 1857. Βρίσκεται στο κέντρο του Δελχί και σήμερα στεγάζει μουσεία. Πέρα από το ρόλο του ως αυτοκρατορική κατοικία, ήταν τελετουργικό και πολιτικό κέντρο της κυβέρνησης των Μουγκάλ.

Κατασκευάστηκε το 1648 από τον 5ο Μουγκάλ αυτοκράτορα, τον Σαχ Τζαχάν, ως το ανάκτορο της οχυρωμένης πρωτεύουσας Σαχτζαχαναμπάντ, το σημερινό Παλιό Δελχί, δίπλα στο παλαιότερο οχυρό Σαλιμγκάρχ, το οποίο κατασκευάστηκε το 1546 από τον Ισλάμ Σαχ Σούρι. Το Κόκκινο Οχυρό πήρε το όνομά του από τα τεράστια τείχη από κόκκινο ψαμμίτη.

Τα αυτοκρατορικά διαμερίσματα αποτελούνται από σειρές περιπτέρων, συνδεδεμένα με ένα κανάλι γνωστό ως ρέμα του Παραδείσου. Το οχυρό θεωρείται ότι αποτελεί το απόγειο της δημιουργικότητας των Μουγκάλ υπό τον Σάχη Τζαχάν και αν και το ανάκτορο είναι σχεδιασμένο με βάση ισλαμικά πρωτότυπα, αρχιτεκτονικά στοιχεία τυπικά της μουγκάλ αρχιτεκτονικής και αντικατοπτρίζουν την ένωση μογγολικών και περσικών παραδόσεων. Μαζί με το οχυρό Σαλιμγκάρχ, έχει ανακηρυχθεί μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO από το 2007.

Την Ημέρα Ανεξαρτησίας της Ινδίας (15 Αυγούστου), ο Πρωθυπουργός της Ινδίας υψώνει την τρίχρωμη εθνική σημαία στην κύρια πύλη του οχυρού και εκφωνεί λόγο από τους προμαχώνες του

Ιστορική πόλη του Αχμενταμπάντ

Ο Αχμενταμπάντ (αγγλικά: *Ahmedabad*) είναι η μεγαλύτερη πόλη και πρώην πρωτεύουσα της πολιτείας Γκουτζαράτ, Ινδία. Είναι διοικητική έδρα της περιοχής Αχμενταμπάντ και δικαστική έδρα της πολιτείας, καθώς το Ανώτατο Δικαστήριο της Γκουτζαράτ βρίσκεται στην πόλη. Στην απογραφή του 2011 είχε 5.570.585^[4] και η μητροπολιτική περιοχή έχει περίπου 6,3 εκατομμύρια κατοίκους. Είναι η πέμπτη μεγαλύτερη πόλη στην Ινδία και έβδομη μεγαλύτερη μητροπολιτική περιοχή. Το Αχμενταμπάντ βρίσκεται στις όχθες του ποταμού Σαμπαρμάτι, περίπου 30 χιλιόμετρα μακριά από την πρωτεύουσα [Γκαντινάγκαρ](#).

Αν και η πόλη ενσωματώθηκε στην προεδρία της Βομβάης κατά την διάρκεια της Αγγλοκρατίας, παρέμεινε μια από τις σημαντικότερες πόλεις στο Γκουτζαράτ. Στην πόλη δημιουργήθηκε μια ακμάζουσα υφαντουργία που έδωσε στο Αχμενταμπάντ το παρατσούκλι «Μάντσεστερ της Ανατολής». Η πόλη ήταν το προπύργιο του αγώνα για την απελευθέρωση της Ινδίας κατά τον πρώτο μισό του 20ού αιώνα και κέντρο πολλών κινημάτων για ανυπακοή και προαγωγή των δικαιωμάτων των πολιτών, των εργατών και των αγροτών. Η πόλη έχει μεγάλους πληθυσμούς Ινδουιστών, Μουσουλμάνων και Ζαϊνιστών και αυτοί οι πολιτισμοί είναι που δίνουν ζωή στη πόλη μετά τα θρησκευτικά φεστιβάλ και την κουζίνα. Το κρίκετ είναι δημοφιλές άθλημα στην πόλη, όπου βρίσκεται το γήπεδο Σαρντάρ Πάτελ, με χωρητικότητα 54.000 θεατών. Το 2012, η Times της Ινδίας επέλεξε το Αχμενταμπάντ ως την καλύτερη πόλη για να ζεις στην Ινδία.

KINA

Η Κίνα εντάχθηκε στην Unesco την Πέμπτη 12 Δεκεμβρίου 1985. Τα πολιτιστικά μνημεία που ανήκουν στην Unesco είναι:

Αρχαίο κτιριακό συγκρότημα στα βουνά Wudang (1994)

Τα παλάτια και οι ναοί που αποτελούν τον πυρήνα αυτής της ομάδας κοσμικών

και θρησκευτικών κτηρίων αποτελούν παραδείγματα των αρχιτεκτονικών και καλλιτεχνικών επιτευγμάτων των δυναστειών της Κίνας Yuan, Ming και Qing. Βρίσκεται στις γραφικές κοιλάδες και στις πλαγιές των βουνών Wudang στην επαρχία Hubei, ο οποίος χτίστηκε ως οργανωμένο συγκρότημα κατά τη διάρκεια της δυναστείας Μινγκ (14ος-17ος αιώνας), περιέχει ταοϊστικά κτίσματα από τον 7ο αιώνα. Αντιπροσωπεύει τα υψηλότερα

πρότυπα της κινεζικής τέχνης και αρχιτεκτονικής σε μια περίοδο σχεδόν 1.000 ετών. Τα παλάτια και οι ναοί του Αρχαίου Κτιριακού Συγκροτήματος βρίσκονται ανάμεσα στις κορυφές, τις χαράδρες και τις χαντάδες των γραφικών βουνών Wudang, στην επαρχία Hubei. Ιδρύθηκε ως ταοϊστικό κέντρο από την πρώτη δυναστεία των Τανγκ, μερικά ταοϊστικά κτίσματα θα μπορούσαν να αναχθούν στον 7ο αιώνα.

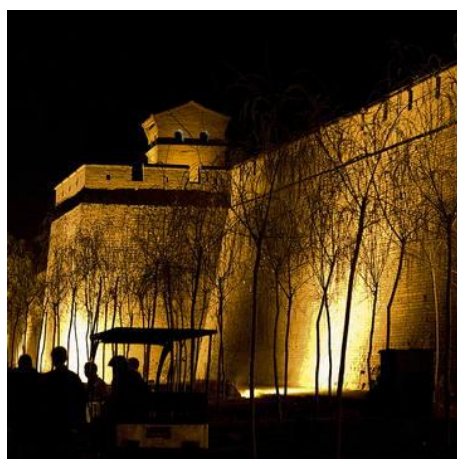
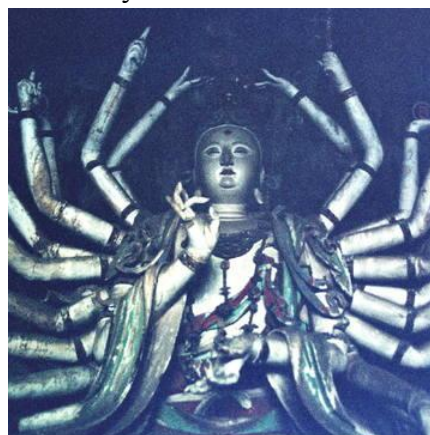
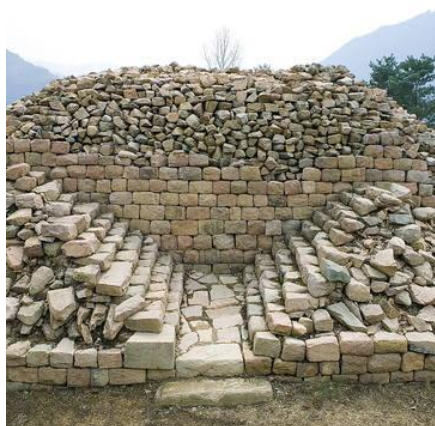
Ωστόσο, τα επιζώντα κτίρια αποτελούν παραδείγματα των αρχιτεκτονικών και καλλιτεχνικών επιτευγμάτων των κοσμικών και θρησκευτικών κτηρίων της Κίνας των δυναστειών των Γιουάν, Μινγκ και Τσινγκ. Το αρχαίο κτιριακό συγκρότημα έφτασε στο απόγειό του κατά τη διάρκεια της δυναστείας του Μινγκ, με 9 παλάτια, 9 μοναστήρια, 36 γηροκομεία και 72 ναούς, μετά τη μεγάλη εκστρατεία οικοδόμησης που ανέλαβε ο αυτοκράτορας Ζου Ντι να ευθυγραμμίσει το αυτοκρατορικό καθεστώς με το ταοϊσμό. Σήμερα σώζονται 53 αρχαία κτίρια και 9 αρχιτεκτονικές τοποθεσίες, συμπεριλαμβανομένου του Χρυσού Ναού και του Αρχαίου Χαλκού, τα οποία είναι προκατασκευασμένα κτίρια από μπρούντζο το 1307. Η Απαγορευμένη Πόλη του 1419, Το Purple Heaven Palace χτίστηκε αρχικά τον 12ο αιώνα, ξαναχτίστηκε τον 15ο αιώνα και επεκτάθηκε τον 19ο αιώνα. Το παλάτι Nanyang του 12ου και 13ου αιώνα. Ο ναός Fuzhen του 15ου και 17ου αιώνα και η πέτρινη πύλη Zhishi-Xuanyue που χτίστηκε για να σηματοδοτήσει την είσοδο στα βουνά Wudang το 1522.

Αρχαία πόλη του Ping Yao(1997)

Το Ping Yao είναι ένα εξαιρετικά καλά διατηρημένο παράδειγμα παραδοσιακής κινεζικής πόλης Χαν, που ιδρύθηκε τον 14ο αιώνα. Ο αστικός ιστός του παρουσιάζει την εξέλιξη των αρχιτεκτονικών στυλ και του πολεοδομικού σχεδιασμού στην αυτοκρατορική Κίνα για πέντε αιώνες. Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζουν τα επιβλητικά κτίρια που συνδέονται με τις τράπεζες, για τα οποία το Ping Yao ήταν το

σημαντικότερο κέντρο για ολόκληρη την Κίνα τον 19ο και τον 20ό αιώνα. Η αρχαία πόλη του Ping Yao είναι μια καλά διατηρημένη αρχαία πόλη σε επίπεδο επαρχίας στην Κίνα. Βρίσκεται στην κομητεία Ping Yao, στην κεντρική επαρχία Shanxi, η ιδιοκτησία περιλαμβάνει τρία μέρη: ολόκληρη την περιοχή μέσα στους τοίχους του Ping Yao, το Shuanglin Temple 6 χιλιόμετρα νοτιοδυτικά του κομητειανού καθίσματος και το ναό Zhenguo 12 χιλιόμετρα βορειοανατολικά του νομού. Η αρχαία πόλη Ping Yao διατηρεί την ιστορική μορφή των πόλεων σε επίπεδο επαρχίας των ανθρώπων του Χαν στην Κεντρική Κίνα από τον 14ο έως τον 20ό αιώνα.

Αρχαία χωριά στο νότιο Anhui - Xidi και Hongcun(2000)

Τα δύο παραδοσιακά χωριά Xidi και Hongcun διατηρούν σε αξιοσημείωτο βαθμό την εμφάνιση μη οικιστικών οικισμών ενός τύπου που εξαφανίστηκε ή μετασηματίστηκε σε μεγάλο βαθμό τον περασμένο αιώνα. Το σχέδιο του δρόμου, η αρχιτεκτονική και η διακόσμηση τους και η ενσωμάτωση σπιτιών με ολοκληρωμένα συστήματα ύδρευσης αποτελούν μοναδικά παραδείγματα επιβίωσης. Το Xidi και το Hongcun είναι δύο εξαιρετικά παραδοσιακά χωριά, που βρίσκονται στην κομητεία Yi, στην πόλη Huangshan της νότιας επαρχίας Anhui, με εμπορικές δραστηριότητες ως κύρια πηγή εισοδήματος, οικογενειακής και

κοινωνικής οργάνωσης με βάση το clan και γνωστές για την περιφερειακή κουλτούρα τους. Η συνολική διάταξη, τοπίο, αρχιτεκτονική μορφή, διακόσμηση και τεχνικές κατασκευής διατηρούν όλα τα αρχικά χαρακτηριστικά των χωριών Anhui μεταξύ του 14ου και του 20ού αιώνα.

Η Xidi και η Hongcun διατηρούν μια άφθονη απτή και άυλη πολιτιστική κληρονομιά. Η σημερινή έκταση 730 εκταρίων (περιοχή ιδιοκτησίας Xidi και ζώνη ασφαλείας: 400 εκτάρια, περιοχή ιδιοκτησίας Hongcun και ζώνη ασφαλείας: 330 εκτάρια), περιλαμβάνει ένα ολοκληρωμένο οικολογικό τοπίο και μοναδική συλλογή ζωματόδρομων, κτιρίων, πλωτών οδών που χρονολογούνται από τον 14ο αιώνα. Η περιοχή χρησιμεύει επίσης ως ιστορικό της τέχνης, της κουζίνας, της ιατρικής, της ζωγραφικής και άλλων στοιχείων της άυλης πολιτιστικής κληρονομιάς "Xidi και Hongcun", διατήρηση και μετάδοση του πνεύματος και του πολιτισμού του χώρου.

Πρωτεύουσες πόλεις και τάφοι του αρχαίου βασιλείου Koguryo(2004)

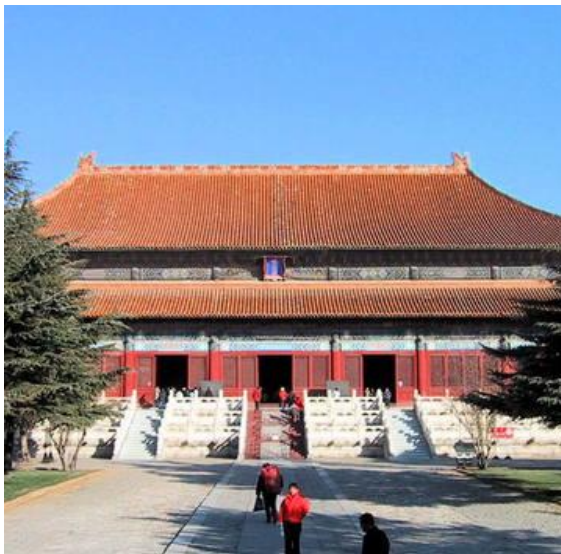
Η περιοχή περιλαμβάνει αρχαιολογικά ευρήματα τριών πόλεων και 40 τάφους: Wunu Mountain City, Guonei City και Wandu Mountain City, 14 τάφοι είναι αυτοκρατορικοί, 26 ευγενών. Όλοι ανήκουν στον πολιτισμό Koguryo, το όνομά του από τη δυναστεία που κυβέρνησε πάνω από τμήματα της βόρειας Κίνας και το βόρειο μισό της Κορεατικής Χερσονήσου από το 277 π.Χ. έως το 668 μ.Χ. Το Wunu Mountain City ανασκάπτεται μόνο εν μέρει. Η πόλη Guonei, στη σύγχρονη πόλη Ji'an, διαδραμάτισε το ρόλο ενός «κεφαλαίου στήριξης» μετά την μετακίνηση της κύριας πρωτεύουσας του Koguryo στην Πιονγκγιάνγκ. Το Wandu Mountain City, μία από τις πρωτεύουσες του Koguryo Kingdom, περιέχει πολλά απομεινάρια, όπως ένα μεγάλο ανάκτορο και 37 τάφους. Μερικοί από τους τάφους δείχνουν μεγάλη ευρηματικότητα στα περίτεχνα οροπέδια τους, σχεδιασμένα για στέγαστρο πλατειών χώρων χωρίς κίονες και φέρουν το βαρύ φορτίο ενός πέτριου ή γήινου τύμβου που τοποθετήθηκε πάνω από αυτά.

Βορειοανατολικά της Κίνας, οι πρωτεύουσες πόλεις και οι τάφοι του αρχαίου βασιλείου Koguryo που χρονολογούνται από τον 1ο αιώνα π.Χ. έως τον 7ο αιώνα CE περιλαμβάνουν αρχαιολογικά ευρήματα τριών πόλεων και 40 τάφους: Wunu Mountain City στην αυτόνομη κομητεία Huanren Manchu, επαρχία Liaoning. Την πόλη Guonei, την ορεινή πόλη Wandu και τους 40 τάφους στο δήμο Ji'an της επαρχίας Jilin. Οι πρωτεύουσες και οι τάφοι είναι εξαιρετική μαρτυρία για τον εξαφανισμένο πολιτισμό Koguryo. Η διάταξη και η κατασκευή των πρωτευουσών επηρέασαν τον πολεοδομικό σχεδιασμό και την οικοδόμηση των μεταγενέστερων πολιτισμών. Οι τοιχογραφίες αποτελούν μια σπάνια καλλιτεχνική έκφραση στη μεσαιωνική Βορειοανατολική Ασία και μαζί με τις στήλες και τις επιγραφές δείχνουν την επίδραση του κινεζικού πολιτισμού στο Koguryo.

Αυτοκρατορικοί τάφοι των Δυναστειών Μινγκ και Κινγκ (2000, 2003, 2004)

Αντιπροσωπεύει την προσθήκη τριών αυτοκρατορικών τάφων της δυναστείας Qing στη Λιαονίγκ στους τάφους Ming που είχαν εγγραφεί το 2000 και το 2003. Οι

τρεις αυτοκρατορικοί τάφοι της δυναστείας Qing στην επαρχία Liaoning περιλαμβάνουν τον τάφο Yongling, το πλήρωμα και τον τάφο Zhaoling, όλα χτισμένο τον 17ο αιώνα. Κατασκευασμένοι για τους ιδρυτές αυτοκράτορες της δυναστείας Qing και τους προγόνους τους, οι τάφοι ακολουθούν τις αρχές της παραδοσιακής κινεζικής geomancy και της θεωρίας fengshui. Διαθέτουν πλούσια διακόσμηση από πέτρινα αγάλματα και γλυπτά και κεραμίδια με μοτίβα δράκων, που απεικονίζουν την

ανάπτυξη της ταφικής αρχιτεκτονικής της δυναστείας Qing. Τα τρία συγκροτήματα τάφων και τα πολυάριθμα κτίσματα τους συνδυάζουν παραδόσεις που κληρονόμησαν από προηγούμενες δυναστείες και νέα χαρακτηριστικά του πολιτισμού Μάνσου. Οι αυτοκρατορικοί τάφοι των δυναστειών Ming και Qing χτίστηκαν μεταξύ 1368 και 1915 μ.Χ. στο Δήμο του Πεκίνου, στην επαρχία Hebei, στην επαρχία Hubei, στην επαρχία Jiangsu και στην επαρχία Liaoning της Κίνας. Αποτελούνται από τους Τάφοι Xianling της Δυναστείας Μινγκ και τους Τάφοι Ανατολικού και Δυτικού Τσινγκ που είναι εγγεγραμμένοι στον Κατάλογο Παγκόσμιας Κληρονομιάς το 2000. Ο τάφος

Xiaoling της δυναστείας των Μινγκ και οι Τάφοι Μινγκ στο Πεκίνο προστέθηκαν στην επιγραφή το 2003 και οι Τρεις Αυτοκρατορικοί Τάφοι του Σενγιάνγκ της επαρχίας Λιαονίγκ (Τόγκα Γιόνγκκλινγκ, Τόμπινγκ Τόμπ και Τάχολιν Τάμπερ, όλοι οι Δυνασοί Τσινγκ) προστέθηκαν το 2004 .

Οι αυτοκρατορικοί τάφοι του Ming και Qing βρίσκονται σε τοπογραφικά περιβάλλοντα που επιλέγονται προσεκτικά σύμφωνα με τις αρχές της γεωμετρίας (*Fengshui*) και περιλαμβάνουν πολυάριθμα κτίρια παραδοσιακού αρχιτεκτονικού σχεδιασμού και διακόσμησης. Οι τάφοι και τα κτίρια εκτείνονται σύμφωνα με τους κινεζικούς ιεραρχικούς κανόνες και ενσωματώνουν ιερούς δρόμους γεμάτους με πέτρινα μνημεία και γλυπτά σχεδιασμένα για να φιλοξενήσουν συνεχείς βασιλικές τελετές καθώς και τη διέλευση των πνευμάτων των νεκρών. Εικονογραφούν τη μεγάλη σημασία που αποδίδουν οι κυβερνήτες του Ming και Qing εδώ και πέντε αιώνες στην κατασκευή επιβλητικών μασωλίων, αντικατοπτρίζοντας όχι μόνο τη γενική πεποίθηση σε μια μετά θάνατον ζωή, αλλά και μια επιβεβαίωση της εξουσίας.

Οι αυτοκρατορικοί τάφοι των Δυναστειών Μινγκ και Κινγκ είναι αριστουργήματα της ανθρώπινης δημιουργικής ιδιοφυΐας λόγω της οργανικής ενσωμάτωσής τους στη φύση και μια μοναδική μαρτυρία για τις πολιτιστικές και αρχιτεκτονικές παραδόσεις των δύο τελευταίων φεουδαρχικών δυναστειών (Ming και Qing) στην ιστορία της Κίνας μεταξύ του 14ου και του 20ού αιώνα. Πρόκειται για ωραία έργα που συνδυάζουν τις αρχιτεκτονικές τέχνες των πολιτισμών Han και Manchu. Η τοποθέτηση, ο σχεδιασμός και ο σχεδιασμός τους αντικατοπτρίζουν τόσο τη φιλοσοφική ιδέα της «αρμονίας μεταξύ ανθρώπου και φύσης» σύμφωνα με τις αρχές του Fengshui όσο και τους κανόνες της κοινωνικής ιεραρχίας και απεικονίζουν την αντίληψη του κόσμου και την εξουσία που επικρατεί στην μεταγενέστερη περίοδο της αρχαίας κοινωνίας της Κίνας .

Το Σινικό Τείχος (1987)

Το 220 π.Χ., κάτω από τον Qin Shi Huang, τμήματα προηγούμενων οχυρώσεων ενώθηκαν για να σχηματίσουν ένα ενωμένο αμυντικό σύστημα ενάντια στις εισβολές από το βορρά. Η κατασκευή συνεχίστηκε μέχρι τη δυναστεία των Μινγκ (1368-1644), όταν το Σινικό Τείχος έγινε η μεγαλύτερη στρατιωτική δομή του κόσμου. Η ιστορική και στρατηγική σημασία του συνδυάζεται μόνο με την αρχιτεκτονική του σημασία. Το Σινικό Τείχος κατασκευάστηκε συνεχώς από τον 3ο

αιώνα π.Χ. έως τον 17ο αιώνα μ.Χ. στα βόρεια σύνορα της χώρας ως το μεγάλο στρατιωτικό σχέδιο άμυνας διαδοχικών κινεζικών αυτοκρατοριών, συνολικού μήκους άνω των 20.000 χιλιομέτρων

Το Σινικό Τείχος ξεκινά στα ανατολικά στο Shanhaiguan στην επαρχία Hebei και τελειώνει στο Jiayuguan στην επαρχία Gansu στα δυτικά. Το κύριο σώμα του αποτελείται από τοίχους, ιπποδρομίες, πύργους παρακολούθησης και καταφύγια στον τοίχο και περιλαμβάνει οχυρά και περάσματα κατά μήκος του Τείχους. Το Σινικό Τείχος αντικατοπτρίζει τη σύγκρουση και τις ανταλλαγές μεταξύ αγροτικών πολιτισμών και νομαδικών πολιτισμών στην αρχαία Κίνα. Παρέχει σημαντικά φυσικά στοιχεία της μακρινής πολιτικής στρατηγικής σκέψης και των ισχυρών στρατιωτικών και εθνικών αμυντικών δυνάμεων των κεντρικών αυτοκρατοριών στην αρχαία Κίνα και αποτελεί εξαιρετικό παράδειγμα της εξαιρετικής στρατιωτικής αρχιτεκτονικής, της τεχνολογίας και της τέχνης της αρχαίας Κίνας. Έχει ασύγκριτη σημασία ως εθνικό σύμβολο για τη διασφάλιση της ασφάλειας της χώρας και του λαού της.

Τα υπάρχοντα στοιχεία του Σινικού Τείχους διατηρούν την αρχική τους θέση, το υλικό, τη μορφή, την τεχνολογία και τη δομή τους. Η αρχική διάταξη και η σύνθεση των διαφόρων συστατικών του αμυντικού συστήματος του Μεγάλου Τείχους διατηρούνται, ενώ η τέλεια ενσωμάτωση του Μεγάλου Τείχους με την τοπογραφία, για να σχηματίσουν ένα χαρακτηριστικό τοπίο και οι στρατιωτικές έννοιες που ενσαρκώνει, έχουν όλα διατηρηθεί αυθεντικά. Η αυθεντικότητα του σκηνικού του Σινικού Τείχους είναι ευάλωτη στην κατασκευή ακατάλληλων τουριστικών εγκαταστάσεων.

Πολιτιστικά

- Κλασικοί κήποι της Σούζου (1997, 2000)
- Πολιτιστικό τοπίο των Terraces του Honghe Hani Rice (2013)
- Dazu Rock Σκάλισμα (1999)
- Φουτζιάν Τούλου (2008)
- Ιστορικό κέντρο του Μακάο (2005)
- Ιστορικό συγκρότημα του παλατιού Potala, Λάσα (1994, 2000, 2001)
- Ιστορικά Μνημεία του Dengfeng στο "Κέντρο του Ουρανού και της Γης" (2010)
- Αυτοκρατορικά ανάκτορα των Δυναστειών Μινγκ και Κινγκ στο Πεκίνο και το Σενγιάνγκ (1987,2004) Kaiping Diaolou και χωριά (2007)
- Kulangsu, ένας ιστορικός διεθνής διακανονισμός (2017)
- Σπήλαια Longmen (2000)

- Εθνικό Πάρκο Lushan (1996)
- Μανσωλείο του πρώτου αυτοκράτορα του Τσιν (1987)
- Σπήλαια Mogao (1987)
- Mount Qingcheng και το σύστημα άρδευσης Dujiangyan (2000)
- Όρος Γουτάι (2009)
- Το Mountain Resort και οι Απομακρυσμένοι Ναοί του, Chengde (1994)
- Παλιά πόλη του Lijiang (1997)
- Peking Man Site στο Zhoukoudian (1987)
- Δρόμοι του παραδείσου: το δίκτυο διαδρομών του διαδρόμου Chang'an-Tianshan (2014)
- Χωρος του Xanadu (2012)
- Καλοκαιρινό Παλάτι, Αυτοκρατορικός Κήπος στο Πεκίνο (1998)
- Ναός και νεκροταφείο του Κομφούκιου και το οικογενειακό αρχοντικό Kong στο Qufu (1994)
- Ο ναός του ουρανού: ένα αυτοκρατορικό θυσιαστήριο βωμό στο Πεκίνο (1998)
- Το Μεγάλο Κανάλι (2014)
- Tusi τοποθεσίες (2015)
- Δυτικό Λίμνη Πολιτιστικό Τοπίο της Hangzhou (2011)
- Γιν Χου (2006)
- Yungang Grottoes (2001)
- Zuojiang Huashan Rock Τέχνη Πολιτιστικό τοπίο (2016)

Φυσικά

- Χωρος ορυχείων Chengjiang (2012)
- Κίνα Danxia (2010)
- Περιοχή ενδιαφέροντος και ιστορικού ενδιαφέροντος Huanglong (1992)
- Χουμπέι Σεννογκτζιά (2016)
- Περιοχή γραφικών και ιστορικών ενδιαφερόντων της κοιλάδας Jiuzhaigou (1992)
- Εθνικό πάρκο Mount Sanqingshan (2008)
- Qinghai Hoh Xil (2017)
- Σινουάν Γίγαντα ιερά Panda - Wolong, βουνά Siguniang και Jiajin (2006)
- Νότια Καρστ Κίνα (2007,2014)
- Τρεις παράλληλοι ποταμοί προστατευόμενων περιοχών του Yunnan (2003)
- Wulingyuan Περιοχή Σκηνικού και Ιστορικού ενδιαφέροντος (1992)
- Xinjiang Tianshan (2013)

Μεικτά

- Το όρος Emei Scenic Area, συμπεριλαμβανομένης της Leshan Giant Scandic Area του Βούδα (1996)
- Όρος Huangshan (1990)
- Όρος Ταϊσάν (1987)
- Mount Wuyi (1999)

ΙΑΠΩΝΙΑ

Πολιτιστικά(17)

- Βουδιστικά μνημεία στην περιοχή Horyu-ji (1993)
- Fujisan, ιερός τόπος και πηγή καλλιτεχνικής έμπνευσης (2013)
- Τοποθεσίες Gusuku και σχετικές ιδιότητες του Βασιλείου του Ryukyu (2000)
- Η Himeji-jo (1993)
- Hiraizumi - ναοί, κήποι και αρχαιολογικοί χώροι που αντιπροσωπεύουν τη Βουδιστική Αγνή Γη (2011)
- Ειρηνικό μνημείο της Χιροσίμα (Genbaku Dome) (1996)
- Ιστορικά Μνημεία του Αρχαίου Κιότο (Κιότο, Ουτζί και Οτσου) (1994)
- Ιστορικά Μνημεία της Αρχαίας Νάρας (1998)
- Ιστορικά χωριά του Shirakawa-go και του Gokayama (1995)
- Itsukushima Shinto Shrine (1996)
- Το Αργυρό Ορυχείο Iwami Ginzan και το Πολιτιστικό του Τοπίο (2007)
- Ιερό νησί Okinoshima και συναφείς τοποθεσίες στην περιοχή Munakata (2017)
- Ιερές τοποθεσίες και διαδρομές προσκυνηματικών στην οροσειρά Kii (2004)
- Άγιοι και Ναοί του Νίκου (1999)
- Τοποθεσίες της βιομηχανικής επανάστασης Meiji της Ιαπωνίας: Σιδήρου και Χάλυβα, ναυπηγική βιομηχανία και εξόρυξη άνθρακα (2015)
- Το αρχιτεκτονικό έργο του Le Corbusier, μια εξαιρετική συμβολή στο σύγχρονο κίνημα (2016)
- Tomioka Silk Mill και σχετικοί ιστότοποι (2014)

Φυσικά(4)

- Νήσοι Ogasawara (2011)
- Shirakami-Sanchi (1993)
- Shiretoko (2005)
- Yakushima (1993)

Υπάρχουν περίπου 48 μνημεία βουδισμού στην περιοχή Horyu-ji, στο νομό Nara. Αρκετές ημερομηνίες από τα τέλη του 7ου ή αρχές του 8ου αιώνα, κάνοντάς

τους μερικά από τα παλαιότερα ξύλινα κτίρια που επιβίωσαν στον κόσμο. Αυτά τα αριστουργήματα ξύλινης αρχιτεκτονικής είναι σημαντικά όχι μόνο για την ιστορία της τέχνης, διότι απεικονίζουν την προσαρμογή της κινεζικής βουδιστικής αρχιτεκτονικής και της διάταξης στον ιαπωνικό πολιτισμό αλλά και για την ιστορία της θρησκείας, καθώς η κατασκευή τους συνέπεσε με την εισαγωγή του Βουδισμού στην Ιαπωνία από Κίνα μέσω της κορεατικής χερσονήσου. Τα Βουδιστικά Μνημεία στην περιοχή Horyu-ji βρίσκονται στο Νάρα. Το ακίνητο αποτελείται από σαράντα οκτώ αρχαίες ξύλινες κατασκευές που βρίσκονται στους δύο ναούς, είκοσι ένα στο ναό Horyu-ji και τον ναό Hokki-ji. Ο ναός Horyu-ji καλύπτει έκταση 14,6 εκταρίων και ο μικρότερος ναός Hokki-ji 0,7 εκτάρια. Οι δύο τοποθεσίες περιβάλλουν μια ενιαία ζώνη απομόνωσης που μετρά 570,7 εκτάρια.

Τα Βουδιστικά Μνημεία στην περιοχή Horyu-ji είναι τα πρώτα βουδιστικά μνημεία της Ιαπωνίας, που χρονολογούνται λίγο μετά την εισαγωγή του βουδισμού

στη χώρα και είχαν βαθιά επίδραση στην επακόλουθη θρησκευτική αρχιτεκτονική. Έντεκα δομές στις τοποθεσίες των ναών χρονολογούνται από τα τέλη του 7ου ή του 8ου αιώνα κάνοντάς τους μερικά από τα παλαιότερα ξύλινα κτίρια που

επιβιώνουν στον κόσμο. Παρόλο που μια πυρκαγιά κατέστρεψε τα αρχικά κτίρια Horyu-ji στο 670, τα δομικά υπολείμματα επιβιώνουν κάτω από το έδαφος στον περίβολο που είναι γνωστός ως Wakakusa Garan στα νοτιοανατολικά του νεότερου Δυτικού Ναού (Sai-in). Η ανοικοδόμηση άρχισε σχεδόν αμέσως και συνεχίστηκε στα πρώτα χρόνια του 8ου αιώνα.

Οι κατασκευές βασίζονται στο κινεζικό σύστημα κόλπων, μια τροποποιημένη έκδοση της κατασκευής μετά και με επένδυση με περίπλοκο βραχίονα σχεδιασμένο να μεταφέρει το βάρος της βαριάς κεραμικής οροφής κάτω από τις μαζικές ξύλινες υποστυλώσεις. Είναι ιδιαίτερα αξιοσημείωτα για την επιδέξια χρήση ενθουσιασμού στις στήλες και τις συνθέσεις τους σε σύννεφα. Αυτά τα αριστουργήματα ξύλινης αρχιτεκτονικής είναι σημαντικά όχι μόνο για την ιστορία της τέχνης, διότι απεικονίζουν την προσαρμογή της κινεζικής βουδιστικής αρχιτεκτονικής και της διάταξης στον ιαπωνικό πολιτισμό αλλά και για την ιστορία της θρησκείας, καθώς η κατασκευή τους συνέπεσε με την εισαγωγή του Βουδισμού στην Ιαπωνία από Κίνα

Οι κατασκευές βασίζονται στο κινεζικό σύστημα κόλπων, μια τροποποιημένη έκδοση της κατασκευής μετά και με επένδυση με περίπλοκο βραχίονα σχεδιασμένο να μεταφέρει το βάρος της βαριάς κεραμικής οροφής κάτω από τις μαζικές ξύλινες υποστυλώσεις. Είναι ιδιαίτερα αξιοσημείωτα για την επιδέξια χρήση ενθουσιασμού στις στήλες και τις συνθέσεις τους σε σύννεφα. Αυτά τα αριστουργήματα ξύλινης αρχιτεκτονικής είναι σημαντικά όχι μόνο για την ιστορία της τέχνης, διότι απεικονίζουν την προσαρμογή της κινεζικής βουδιστικής αρχιτεκτονικής και της διάταξης στον ιαπωνικό πολιτισμό αλλά και για την ιστορία της θρησκείας, καθώς η κατασκευή τους συνέπεσε με την εισαγωγή του Βουδισμού στην Ιαπωνία από Κίνα

κατασκευή τους συνέπεσε με την εισαγωγή του Βουδισμού στην Ιαπωνία από Κίνα

μέσω της κορεατικής χερσονήσου. Από την ίδρυσή της, ο Horyu-ji πάντα απολάμβανε την προστασία της αυτοκρατορικής οικογένειας. Επιπλέον, η λατρεία του πρίγκιπα Shotoku, η οποία άκμασε μετά τον 12ο αιώνα, προσέλκυσε πολλούς προσκυνητές και ως εκ τούτου ο Horyu-ji ήταν πάντα άψογα συντηρημένος και συντηρημένος.

Τα Βουδιστικά Μνημεία στην περιοχή Horyu-ji είναι αριστουργήματα της ξύλινης αρχιτεκτονικής, τόσο στο γενικό σχεδιασμό όσο και στη διακόσμηση. Αυτά είναι τα πρώτα βουδιστικά μνημεία στην Ιαπωνία, που χρονολογούνται από λίγο μετά την εισαγωγή του βουδισμού στη χώρα και είχαν βαθιά επίδραση στην επακόλουθη θρησκευτική αρχιτεκτονική. Τα μνημεία Horyu-ji αντιπροσωπεύουν την προσαρμογή της κινεζικής βουδιστικής αρχιτεκτονικής και της διαρρύθμισης του ναού στην ιαπωνική κουλτούρα και την επακόλουθη ανάπτυξη ενός ξεχωριστού ιθαγενούς στυλ. Η εισαγωγή του βουδισμού στην Ιαπωνία και η προώθηση του από τον πρίγκιπα Shotokumarks ένα σημαντικό στάδιο στην εξάπλωση του βουδισμού πάνω σε αυτή την πολιτιστική ζώνη.

XIMETZI TZO

Το Himeji-jo είναι το καλύτερο σωζόμενο παράδειγμα της αρχιτεκτονικής του αρχαίου κάστρου του 17ου αιώνα, που αποτελείται από 83 κτίρια με ιδιαίτερα ανεπτυγμένα συστήματα άμυνας και έξυπνες συσκευές προστασίας που χρονολογούνται από την αρχή της περιόδου Shogun. Πρόκειται για ένα αριστούργημα της κατασκευής σε ξύλο, συνδυάζοντας τη λειτουργία με την αισθητική, τόσο στην κομψή εμφάνισή της ενοποιημένης από το λευκό επίχρυσμα πύλινα τοίχους και την λεπτότητα των σχέσεων μεταξύ των κτιριακών όγκους και τα πολλαπλά στρώματα της οροφής.

Το Himeji-jo είναι το ωραιότερο παράδειγμα της αρχαίας αρχιτεκτονικής του κάστρου του 17ου αιώνα. Βρίσκεται στην πόλη Himeji, στο νομό Hyogo, περιοχή που αποτελεί σημαντικό συγκοινωνιακό κόμβο στη Δυτική Ιαπωνία από την αρχαιότητα. Το κάστρο ιδιοκτησίας, που βρίσκεται σε μια κορυφή λόφου στο κεντρικό τμήμα της πεδιάδας Harima, καλύπτει 107 εκτάρια και αποτελείται από

ογδόντα δύο κτίρια. Βασίζεται στο Tenshu-gun, ένα συγκρότημα που αποτελείται από το donjon, διατηρεί και συνδέει δομές που αποτελούν μέρος ενός πολύ ανεπτυγμένου συστήματος άμυνας και έξυπνων συσκευών προστασίας που χρονολογούνται από την αρχή της περιόδου Shogun.

Το κάστρο λειτουργούσε συνεχώς ως κέντρο ενός φεουδαρχικού πεδίου για

σχεδόν τρεις αιώνες, μέχρι το 1868 όταν έπεσε ο Shogun και δημιουργήθηκε μια νέα εθνική κυβέρνηση. Το κύριο συγκρότημα αυτών των κατασκευών είναι ένα αριστούργημα κατασκευής από ξύλο, συνδυάζοντας τη λειτουργία με την αισθητική, τόσο με την κομψή εμφάνισή του ενοποιημένη από τους λευκούς πήλινους τοίχους - που την έχει αποκτήσει το όνομα

Shirasagi-jo (White Heron Castle) - και η λεπτότητα των σχέσεων μεταξύ των

οικοδομικών μαζών και των πολλαπλών στρωμάτων οροφής που είναι ορατά από σχεδόν οποιοδήποτε σημείο της πόλης. Το Himeji-jo είναι ένα αριστούργημα κατασκευής από ξύλο. Συνδυάζει τον αποτελεσματικό λειτουργικό του ρόλο με μεγάλη αισθητική, τόσο στη χρήση ασβεστοκονιάματος όσο και στη λεπτότητα των σχέσεων μεταξύ

των οικοδομικών μαζών και των πολλαπλών στρωμάτων στέγης. Αποτελεί το αποκορύφωμα της ιαπωνικής αρχιτεκτονικής κάστρου σε ξύλο και διατηρεί όλα τα σημαντικά χαρακτηριστικά της ανέπαφα.

ΦΟΥΤΖΙ ΣΑΝ

Το μοναχικό, συχνά χιονισμένο Όρος Fuji (Fujisan), που ανεβαίνει πάνω από τα χωριά και τις όχθες της θάλασσας και των λιμνών, έχει εμπνεύσει καλλιτέχνες και ποιητές και έχει γίνει αντικείμενο προσκυνήματος εδώ και αιώνες. Το Fujisan είναι ένα μοναχικό στρώμα ηφαίστειο, περίπου 100 χιλιόμετρα νοτιοδυτικά του Τόκιο, το οποίο ανέρχεται σε ύψος 3.776 μέτρων. Η βάση των νότιων πλαγιών εκτείνεται μέχρι τις ακτές του κόλπου Suruga. Το δέος που ενέπνευσε η μεγαλοπρεπή μορφή και η διακεκομμένη ηφαιστειακή δραστηριότητα του Fujisan μετατράπηκε σε θρησκευτικές πρακτικές που συνέδεαν τον Σιντοϊσμό και τον Βουδισμό, τους ανθρώπους και τη φύση και τον συμβολικό θάνατο και την αναγέννηση, με λατρευτικές αναόδους και κατηφόρες προς και από την κορυφή, γύρω από τα ιερά και τα καταλύματα στους

πρόποδες του βουνού. Και η σχεδόν τέλεια, χιονισμένη κωνική μορφή των Fujisan εμπνευσμένων καλλιτεχνών στις αρχές του 19ου αιώνα για την παραγωγή εικόνων που ξεπέρασαν τους πολιτισμούς, επέτρεψε στο βουνό να γίνει γνωστό σε όλο τον κόσμο και είχε μια βαθιά επίδραση στην ανάπτυξη της δυτικής τέχνης.

Από τους αρχαίους χρόνους οι προσκυνητές με μεγάλο προσωπικό, ξεκίνησαν από τις ενώσεις των ιερών ιερών της Σενγκεντζιά, στους πρόποδες του βουνού, για να φτάσουν στον κρατήρα στην κορυφή του όπου πίστευε ότι κατοικούσε η θεότητα Shinto Asama no Okami. Στη σύνοδο κορυφής, πραγματοποίησαν μια πρακτική που ονομάζεται ohachimeguri (κυριολεκτικά, "περνώντας γύρω από το μολ"), επεξεργάζοντας γύρω από τον τοίχο κρατήρα. Υπήρχαν δύο τύποι προσκυνητών, αυτοί που καθοδηγούσαν ασκητές του βουνού και από τον 17ο αιώνα και μετά, οι περισσότεροι που ανήκαν σε κοινωνίες Fuji-ko που άνθισαν στην ευημερούσα και σταθερή περίοδο του Έντο. Καθώς τα προσκυνήματα έγιναν πιο δημοφιλή από τον 18ο αιώνα και μετά, δημιουργήθηκαν οργανώσεις για να υποστηρίξουν τις ανάγκες των προσκυνητών και οι διαδρομές μέχρι το βουνό οριοθετήθηκαν, οι καλύβες παρέχονταν και τα ιερά και οι βουδιστικές εγκαταστάσεις χτίστηκαν. Τα περιπετειώδη φυσικά ηφαιστειακά χαρακτηριστικά στους πρόποδες του βουνού, που δημιουργήθηκαν από την λάβα που ρέει κάτω από τις ηφαιστειακές εκρήξεις, ήρθαν να σεβαστούν ως ιερούς τόπους, ενώ οι λίμνες και οι πηγές χρησιμοποιήθηκαν από προσκυνητές για κρύες εκκρίσεις, Mizugori, για να καθαρίσουν το σώμα τους πριν αναρριχηθούν το βουνό.

Η πρακτική της κατασκευής ενός κύκλου οκτώ λιμνών, Hakkaimeguri - συμπεριλαμβανομένων των πέντε λίμνες που περιλαμβάνονται στο Fujigoko (Fuji Five Lakes) - έγινε μια τελετή μεταξύ πολλών υποστηρικτών Fuji-ko. Οι προσκυνητές προχώρησαν στο βουνό μέσα από αυτό που αναγνώρισαν ως τρεις ζώνες. η περιοχή γρασίδι γύρω από τη βάση. Από τον 14ο αιώνα, καλλιτέχνες δημιούργησαν μεγάλο αριθμό εικόνων του Fujisan και μεταξύ του 17ου και του 19ου αιώνα, η μορφή του έγινε βασικό μοτίβο όχι μόνο σε έργα ζωγραφικής αλλά και σε λογοτεχνία, κήπους και άλλες τέχνες.

Ειδικότερα, οι εκτυπώσεις του Katsushika Hokusai, όπως οι τριάντα έξι

απόψεις του όρους Fuji, είχαν βαθύ αντίκτυπο στη δυτική τέχνη τον 19ο αιώνα και επέτρεψαν τη μορφή του Fujisan να γίνει ευρέως γνωστή ως σύμβολο της «Ανατολικής» Ιαπωνίας. Η σειριακή ιδιοκτησία αποτελείται από την κορυφαία ζώνη του βουνού και απλώνεται γύρω από τις χαμηλότερες πλαγιές των ιερών, τις

ξενώνες και μια ομάδα απόρροια φυσικά φαινόμενα που αποτελούνται από πηγές, καλουπιών λάβα δέντρο καταρράκτη και πεύκο πεύκα στην άμμο παραλία, η οποία μαζί αποτελούν μια εξαιρετική μαρτυρία για το θρησκευτικό σενάριο του Fujisan και καλύπτουν αρκετά από τη μεγαλοπρεπή μορφή του για να αντικατοπτρίζουν τον

τρόπο με τον οποίο η ομορφιά του όπως απεικονίζεται από τους καλλιτέχνες είχε μια τόσο βαθιά επίδραση στην ανάπτυξη της δυτικής τέχνης.

Η μεγαλοπρεπής μορφή του Fujisan ως μοναχικό στρώμα-ηφαίστειο, σε συνδυασμό με τη διακοπτόμενη ηφαιστειακή του δραστηριότητα, έχει εμπνεύσει μια παράδοση λατρείας από τα αρχαία χρόνια μέχρι σήμερα. Μέσω της λατρείας των κορυφών και των προσκυνημάτων σε ιερές τοποθεσίες γύρω από τις κατώτερες πλαγιές του, οι προσκυνητές φιλοδοξούσαν να μπει με τις πνευματικές δυνάμεις που κατείχαν οι θεοί και οι κάτοικοι του Βούδα που πίστευαν ότι διαμένουν εκεί.

Αυτοί οι θρησκευτικοί σύλλογοι συνδέονταν με μια βαθιά λατρεία του Fujisan που ενέπνευσε αμέτρητα έργα τέχνης που απεικονίζουν αυτό που θεωρήθηκε ως τέλεια μορφή του, ευγνωμοσύνη για τη γενναιοδωρία του και μια παράδοση που τόνισε τη συνύπαρξη με το φυσικό περιβάλλον. Η σειρά των χώρων είναι μια εξαιρετική μαρτυρία για μια ζωντανή πολιτιστική παράδοση που επικεντρώνεται στην εκτίμηση του Fujisan και της σχεδόν τέλειάς του μορφής. Οι εικόνες του Fujisan

ως μοναχικό στρώμα ηφαίστειο, που ανεβαίνει πάνω από τις λίμνες και τη θάλασσα, αποτέλεσαν την έμπνευση για την ποίηση, την πεζογραφία και τα έργα τέχνης από τους αρχαίους χρόνους. Ειδικότερα, οι εικόνες του Fujisan στις εκτυπώσεις Ukiyo-e

του Katsushika Hokusai και της Utagawa Hiroshige στις αρχές του 19ου αιώνα είχαν εξαιρετικό αντίκτυπο στην ανάπτυξη της δυτικής τέχνης και επέτρεψαν να γίνει γνωστή η μεγαλοπρέπεια μορφή του Fujisan, σε όλο τον κόσμο.

Ο κόσμος ενώνεται όταν οι άνθρωποι χαμογελούν

The world unites when people smile

WORLD ORTHODONTIC HEALTH DAY
15th MAY
An initiative of the:
INTERNATIONAL ORTHODONTIC ASSOCIATION

Μια πρωτοβουλία της Παγκόσμιας Ομοσπονδίας Ορθοδοντικών που στηρίζεται από την

GREEK ASSOCIATION FOR ORTHODONTIC STUDY & RESEARCH ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΟΡΘΟΔΟΝΤΙΚΗΣ ΜΕΛΕΤΗΣ & ΕΡΕΥΝΑΣ